

Sygn. akt II Ca 404/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman
----------------	-------------------

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym sprawy

z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko E. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 7 marca 2018 roku, sygn. akt I C 305/18

oddala apelację.

SSO Paweł Hochman

Sygn. akt II Ca 404/18

UZASADNIENIE

W dniu 30 czerwca 2017 roku powód (...)z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym skierowany przeciwko E. Z. o zapłatę kwoty 118,00 zł.

Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Pełnomocnik powoda w uzasadnieniu pozwu wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych łączącej pozwanego z (...) sp. z o.o. Pozwany E. Z. nie wywiązał się z warunków obowiązywania umowy. Powód dochodzi zaś wierzytelności na podstawie umowy przelewu wierzytelności.

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy Lubin - Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

W dniu 27 grudnia 2017 r. Sąd w osobie Referendarza sądowego wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W dniu 23 stycznia 2018 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 27 grudnia 2017 r., w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż do czerwca 2014 r. był związany z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Jednak w maju 2014 r. usługodawca wystosował do pozwanego

pismo, w którym poinformował pozwanego o podwyższeniu abonamentu i możliwości odstąpienia od umowy. Pozwany skorzystał z tej możliwości i pismem z dnia 27 czerwca 2014 r. złożył oświadczenie o rezygnacji z usług (...) Sp. z o.o. z dniem 1 lipca 2014 r. Pozwany wskazał, że oświadczenie to niewątpliwie dotarło do usługodawcy, ponieważ (...) Sp. z o.o. skierował do pozwanego kolejne pismo, w którym wyraził nadzieję na ponowne nawiązanie współpracy w przyszłości.

Wyrokiem z dnia 7 marca 2018 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił powództwo w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 sierpnia 2011 r. E. Z. zawarła ze spółką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Pismem z dnia 23 maja 2014 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. poinformował pozwanego o zmianie warunków umowy z dnia 2 sierpnia 2011 r., tj. zmiany miesięcznej opłaty z tytułu świadczenia usług telewizji analogowej na kwotę 59,00 zł. W piśmie poinformowano pozwanego o prawie do rozwiązania umowy poprzez złożenie pisemnego oświadczenia do dnia 30 czerwca 2014 r.

W dniu 27 czerwca 2014 r. pozwany złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy z dnia 2 sierpnia 2011 r.

W piśmie z dnia 10 lipca 2014 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. poinformował pozwanego o przyjęciu jego rezygnacji ze świadczonych usług.

W dniu 2 lipca 2014 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawił fakturę VAT na kwotę 59,00 zł tytułem płatności za usługi telekomunikacyjne za okres od 1 lipca 2014 r. do dnia 31 lipca 2014 r. oraz w dniu 4 sierpnia 2014 r. fakturę VAT na kwotę 118,00 zł za okres od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia 31 sierpnia 2014 r.

W dniu 16 września 2016 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z powodem (...) z siedzibą w W. umowę cesji wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej (...) Sp. z o.o. względem pozwanego.

W dniu 14 listopada 2016 r. powód zawiadomił pozwanego E. Z. o przelewie wierzytelności.

W dniu 31 stycznia 2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 142,43 zł.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych w toku postępowania przez strony. Stanowią one dowody na zawarcie przez strony umowy na świadczenie usługi telekomunikacyjnych oraz świadczą o skutecznym jej rozwiązaniu.

Sąd uznał, że powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Zważył, że powód dochodził należności na podstawie przepisów art. 509 § 1 k.c. regulujących umowę przelewu wierzytelności. Zgodnie z treścią powołanego przepisu wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W wyniku cesji na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi.

Przypominając, że w przedmiotowym postępowaniu kwestię sporną stanowiło istnienie wierzytelności, które z kolei warunkowało skuteczność przelewu wierzytelności na rzecz powoda wskazał, że postępowanie toczące się przed Sądem ma na celu zbadanie zarówno istnienia, jak i treści stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2012 r., V ACz 810/12, LEX nr 1223197). W świetle art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów, tj. istnienia, jak i treści stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem, spoczywa na osobie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne – to jest na cesjonariuszu.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż pozwanego i poprzednika strony powodowej łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 2 sierpnia 2011 r. Pozwany nie kwestionował faktu związania przedmiotową umową. Przedmiotem sporu było zaś skuteczne wypowiedzenie umowy oraz zasadność wystawienia przez pierwotnego wierzyciela faktur VAT i naliczenie opłat za świadczone usługi telekomunikacyjnych.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił swojego żądania co do zasady. Pozwany E. Z. zakwestionowała żądanie pozwu w całości podnosząc, iż doszło do rozwiązania umowy z dnia 2 sierpnia 2011 r. Na poparcie swoich twierdzeń pozwany przedłożył pisma kierowane do pozwanego przez pierwotnego wierzyciela w przedmiocie zmiany warunków umowy i możliwości jej rozwiązania oraz oświadczenie o rezygnacji z usług (...) Sp. z o.o. wraz z potwierdzeniem nadania. Sąd nie miał wątpliwości co do wiarygodności tych dokumentów, a co za tym idzie skutecznego rozwiązania łączącej strony umowy z dniem 1 lipca 2014 r. Pozwany dochował terminu wskazanego w piśmie (...) Sp. z o.o., tj. 30 czerwca 2014 r. i złożył oświadczenie w dniu 27 czerwca 2014 r. Ponadto z pisma (...) Sp. z o.o. z dnia 10 lipca 2014 r. jednoznacznie wynika, iż (...) Sp. z o.o. otrzymało oświadczenie powoda, a co za tym idzie doszło do skutecznego rozwiązania przedmiotowej umowy. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Rejonowego należało stwierdzić, iż wystawione przez (...) Sp. z o.o. faktury VAT za okresy rozliczeniowe następujące po rozwiązaniu umowy nie mają żadnego uzasadnienia.

Sąd podkreślił, że fundamentalną zasadą w postępowaniu cywilnym jest zasada określona w art. 6 k.c. Regułę tę potwierdza regulacja zawarta w przepisie art. 232 k.p.c. Przepis ten stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ponadto to w kompetencji powoda należy precyzyjne określenie podstaw faktycznych żądania. W efekcie, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18.01.2012 r. w sprawie I ACa 1320/11).

Skoro w rozpoznanej sprawie strona powodowa nie zdołała wykazać podstaw faktycznych żądania powinna być świadoma następstwa w postaci ujemnych konsekwencji procesowych, tym bardziej, iż była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód.

Działający w jego imieniu pełnomocnik zaskarżył wyrok w całości. Zarzucił Sądowi Rejonowemu :

- art. 233 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i dokonanie powierzchownej oceny dowodów, czego konsekwencją było przyjęcie, że powód nie wykazał w sposób dostateczny zasadności roszczenia w niniejszej sprawie, podczas gdy powód wskazał w jakim terminie doszło do rozwiązania umowy,

- art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez ich błędną interpretację i błędne przyjęcie, że powód nie uczynił zadość kwestiom dowodowym w zakresie wykazania zasadności roszczenia, co skutkowało oddaleniem powództwa,

- = art. 61 § 1 k.c. poprzez jego błędną interpretację i błędne przyjęcie, że do rozwiązania umowy doszło w dniu nadania oświadczenie woli, a nie z chwilą jego doręczenia, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Wobec powyższych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, na rzecz Powoda, według norm przepisanych. Ewentualnie, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim, bez konieczności przekazywania akt sprawy Sądowi Okręgowemu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest nieuzasadniona.

Wydając zaskarżone orzeczenie Sąd pierwszej instancji nie uchybił treści przepisu art. 233 k.p.c. Ustalenia jakie poczynił wynikają wprost z zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena dowodów przedstawiona przez Sąd Okręgowy, choć lapidarna mieści się w granicach wskazanych w powołanym przepisie i zasługuje na pełną akceptację. W uzasadnieniu apelacji brak jakichkolwiek argumentów pozwalających na podważanie wskazanych ustaleń. Skuteczne wniesienie omawianego zarzutu wymaga aby skarżący wskazał konkretne uchybienia w zakresie oceny dowodów, jakich dopuścił się sąd pierwszej instancji, a które polegały na naruszeniu zasad logiki, doświadczenia życiowego czy zdrowego rozsądku. Nie jest natomiast wystarczające przedstawienie przez skarżącego własnej wersji wydarzeń, choćby była równie prawdopodobna jak ta przyjęta przez sąd, a tym bardziej nie może odnieść żadnego skutku proste zanegowanie ustalonych w sprawie faktów.

Podkreślić należy, że pismo załączone do akt sprawy na karcie 53 pochodzące od zbywcy wierzytelności w sposób jednoznaczny przyznawało pozwanemu uprawnienie do odstąpienia od umowy. Pozwany skorzystał z tego uprawnienia kierując do (...) Spółki z o.o. pismo o odstąpieniu od umowy (k. 55). Co ważne, oświadczenie to zostało przyjęte i zaakceptowane przez stronę umowy (pismo z dnia 10 lipca 2014 r. k. 56).

Wobec powyższego twierdzenia skarżącego, że udowodnił swojego żądania co do zasady uznać należy jedynie za polemiczne. Argument, że o powyższym świadczy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w postępowaniu upominawczym uznać należy wobec treści przepisu art. 498 § 1 k.p.c. w związku z art. 499 § 1 k.p.c. za całkowicie chybiony i co szczególnie przykre świadczy o braku zrozumienia specyfiki postępowania upominawczego. Przypomnieć należy, że wydanie nakazu zapłaty następuje w wyniku powołania przez powoda okoliczności faktycznych, które nie budzą wątpliwości. Prawem pozwanego jest natomiast podważenie tych okoliczności poprzez przytoczenie stosownych argumentów w sprzeczności od nakazu zapłaty.

Wskazane przez Sąd Rejonowy i powtórzone powyżej okoliczności faktyczne prowadzą do wniosku, że nie można się również zgodzić ze skarżącym, jakoby Sąd błędnie przyjął, iż w dniu 1 lipca 2014 r. doszło do skutecznego rozwiązania umowy. Podkreślić należy, że powód nie udowodnił, że pismo zawierające oświadczenie o rozwiązaniu umowy zostało dręczone po tej dacie. Powyższe połączeniu z treścią przywołanego wyżej pisma (...) z dnia 10 lipca 2014 r. wskazuje, że wymienione oświadczenie złożone zostało przed tą datą. W związku z powyższym zarzut naruszenia art. 61 § 1 k.c. jawi się nie tylko jako nieuzasadniony ale jako bezprzedmiotowy.

Podobnie jako bezzasadną należało uznać argumentację odwołującą się do treści Regulaminu świadczenia usług. Przypominając, że dokument ten został złożony po wydaniu wyroku, a więc nie mógł stanowić podstawę rozstrzygnięcia wskazać należy, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy zostało złożone w wykonaniu uprawnienia przyznanego powodowi w związku z wzrostem abonamentu. Tym samym twierdzenia, jakoby doręczenie wypowiedzenia pierwotnemu wierzycielowi w miesiącu lipcu 2014 r. oraz nie wskazanie jako przyczyny tegoż wypowiedzenia braku akceptacji nowego cennika usług uzasadniało przyjęcie, że rozwiązanie umowy następuje w innej dacie uznać należy za nieuzasadnione.

Odnosząc się do ostatniego z zarzutów apelacji – naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. stwierdzić należy, że nie został on w żaden sposób udowodniony. W tym zakresie skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że sąd dokonał błędnej interpretacji wskazanych przepisów i błędnie przyjął, że powód nie uczynił zadość kwestiom dowodowym w zakresie wykazania zasadności roszczenia. Tak skonstruowanej argumentacji nie można uznać za wystarczającą.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. orzekł o oddaleniu apelacji.

SSO Paweł Hochman